

centen. En Undersøgelse af Tallene i de tre sidste Kolonner viser dog, at Indflydelsen af dette Moment er overordentlig ringe, idet Gennemsnittene for de tre Normal-lønsgrupper bliver henholdsvis 1 513, 3 008 og 6 012, altsaa en Afvigelse paa kun 2 à 3 pro mille undtagen for Normallønsgruppen 1500 Kr., hvor Regelen om, at Lønreguleringsprocenten ikke kan være lavere end $\div 10$, bevirker, at Gennemsnitslønnens Afvigelse fra Normallønnen naar op til knap 1 pCt.

Hvad der, fra et Tjenestemands-Synspunkt, har større Interesse, er imidlertid Spørgsmaalet om den reelle Værdi af den i Perioden udbetalte Pengeløn. Da Lønreguleringen kun bringes til Anvendelse paa en Del af Normallønnen, er det klart, at Tjenestemændene i Tider med høje Priser faar en Del mindre end Normallønnens reelle Værdi, ligesom de i Tider med lave Priser faar noget mere end Normallønnens reelle Værdi. Ogsaa dette Forhold vil naturligvis udlignes i det lange Løb, naar Normallønnen — som i det her valgte

Eksempel — er fastsat under Hensyn til et for Perioden som Helhed normalt Prisniveau. En Beregning paa Grundlag af de i Tabellen anførte Tal giver ogsaa paa dette Punkt kun en Afvigelse af nogle faa Pro-mille.

Den hosføjede grafiske Tavle giver et Billede af, hvorledes Lønreguleringen vilde have virket paa en Normallønning af 3 000 Kr. i Aarene 1876—1914, idet den skyggede Del af Tavlen angiver Lønningsbeløbene for hvert enkelt Aar i Perioden. Til Sammenligning er (som en sort brudt Linie) indtegnet Bevægelsen i Prisniveauet i samme Periode. Det vil ses, at i Tider, hvor Prisniveauet laa over det normale, løber Pris-kurven et større eller mindre Stykke over Lønningsgrænsen, medens den i Tider med lave Priser skærer sig ned i den skyggede Del af Tavlen. Afstanden mellem Overgrænsen for det skyggede Parti og den sorte, brudte Linie angiver i begge Tilfælde det Antal Kroner, Tjenestemændene har faaet »for lidt« eller »for meget« i Forhold til den reelle Værdi af Normallønnen.